

Autor: Guillaume Durocher

Běžným argumentem globalistického režimu proti evropským nacionalistům bývá jejich označení za protonacisty, jejichž ideologie nevyhnutelně povede k nové Osvětlení. Propaganda tuto asociaci servíruje s tak železnou pravidelností a vytrvalostí, že se reakce stala takřka **pavlovovskou**. Funguje i v případě, kdy se daný nacionalista necítí být příliš nakloněn nacismu, antisemitismu ani rasové ideologii. Právě tomuto čelí francouzská Front National.

Alain Soral

Francouzský nacionalista Alain Soral se k této otázce postavil přímým a dosti jedinečným způsobem, když se označil za „francouzského nacionálního socialistu.“ Četné významné postavy z řad politicko-mediálních elit toho okamžitě využily k další ostrakizaci a perzekuci „nacisty“ Sorala. Dokonce myslím existuje na webu video (vybavuju si jej, ale nedokážu ho znovu najít), v němž provokativně prohlašuje: *“Ce qui me fait bander, c’est Hitler.”* (Což se dá přeložit jako: „Víte, z čeho se mi vážně postaví? Z Hitlera.“) Uvedl také *Schutzstaffel* Heinricha Himmlera, spolu s ideální monarchií Charlese Maurrása a Islámskou republikou iránských ájatolláhů, coby příklad „transcendentní moci dědičné kasty – jak náboženské, tak vojenské,“ nezbytné účinné protiváhy globalistického kapitalismu.

Ironií osudu Soral v politické rovině nesmýšlí rasově a o eugenice se vyjádřil s despektem. Proto můžeme bezpečně prohlásit, že není nacionálním socialistou – tato ideologie totiž nutně předpokládá uznání darwinovských evolučních zásad a jejich politickou aplikaci. Jak kdysi prohlásil **Velitel George Lincoln Rockwell**: „Nacionální socialismus je aplikací vědy v nejzákladnější rovině: nikoli pouze na neživé předměty a zvířata, ale i na lidstvo samotné... Nacionální socialismus je logickým nevyhnutelným produktem evoluce. Pokud věříte v evoluci, musíte se stát nacistou – když se nad tím skutečně a dlouze zamyslíte.“

Proč se tedy Soral prohlašuje za „nacionálního socialistu“ a zároveň se brání obviněním z nacismu?

Podle mého mínění usiluje Soral o očištění dobrých prvků nacionálního socialismu z nerasových pozic, což znamená v jeho případě progresivní ekonomickou politiku spjatou

s touto ideologií. V *Dialogues désaccordés* (knize rozhovorů s mainstreamovým novinářem Ericem Naulleuem) napsal:

Krajní pravice (coby hanlivé označení) – přinejmenším od roku 1945 a tím spíše od května '68 – je výmyslem levice, sponzorované stoupenci atlanticismu, tedy podnikatelské pravice (které říkám Banka), určeným k zamaskování skutečnosti, že nacionální socialismus byl v sociálních otázkách levicový.

I to patří ke klíčům k pochopení toho, co se octlo v sázce od Druhé světové války.

Coby francouzského nacionálního socialistu mě zlobí asociace s krajní pravíci – podle mě totiž termín označuje neokonzervativce, americko-sionistický imperialismus a mezinárodní banksterskou moc...

Odpovídám tedy, že nejsem na krajní pravici, ale jsem nacionální socialista – což je možná ještě horší!

Jen dodám, abych nebyl označen za pouhého *provokátéra*, že jsem francouzský nacionální socialista: necítím potřebu odkazovat na rasové teorie kvůli životnímu prostoru, což platilo pro německou situaci. Ideologie mívá nezřídka kořeny v geografické situaci!

Jsem nacionálním socialistou Chávezova ražení, čili v současném kontextu nadvlády vojensko-bankovního globalismu ryzí levičák! Pochopíte to, pokud o to stojíte... 1]

Po těchto slovech na videu Soral dodává: „Sami posudte upřímnost obou stran a vulgaritu mých nepřátel“. V dalších videích se obdivně vyjádřil o s nacismem spjatých ekonomech Gottfriedu Federovi a Hjalmaru Schachtovi. Znovu vydal také válečnou knihu levicového francouzského spisovatele **Francise Delaisiho**, v níž autor brání ekonomický program Třetí říše. 2] Soral při té příležitosti prohlásil: „Tato kniha obsahuje zítřejší řešení dnešní krize... která plně pochopili už němečtí nacističtí ekonomové a plánovači.“ Stručně řečeno jde o obhajobu regulovaného, národního kapitalismu, využívajícího ve vhodných případech protekcionismu a zavrhuje líchvu.

Tím, že se označil za nacionálního socialistu, poskytl podle všeho Soral svým režimním kritikům ještě více munice. Bezpochyby si říká, že když už si takříkajíc „kroutí“ trest, může se klidně dopustit přepisovaného zločinu. Zdůrazňováním pozitiv německého nacismu z levicové perspektivy (a nezapomeňte, ve Francii požívá levice automatické morální převahy) a přijetím škatulky nacionální socialista, porušil Soral jedno z nejposvátnějších tabu a, kromě vzrušení z provokace, také přispěl k oslabení hegemonie politické korektnosti, o níž při jiné příležitosti napsal, že musí být nejprve zničena – abychom mohli začít myslet svobodně.

Soral podle mě netíhne k rasovému a evolučnímu myšlení částečně i proto, že nemá přehled o hojném – především anglosaském – výzkumu o dědičnosti; může však také jít o důsledek jeho spojení s mulatskou antisionistickou hvězdou Dieudonné M'bala M'balou a ohledů na vlastní příznivce afrického původu. Soral uznává ničivost imigrace a etnické diverzity, ale označuje je za pouhé druhotné projevy většího zla: žido-globalistických elit ovládajících Francii.

V této schmittovské volbě nepřítele se Soral chová poněkud hitlerovsky. Jak totiž zdůrazňuje historik R. H. S. Stolfi 3], v období vzestupu NSDAP odmítal Hitler podpořit vládnoucí strany výmarského režimu dokonce i tehdy, když se postavily zahraničnímu ohrožení jako např. francouzsko-belgická okupaci Porúří nebo italské nadvládě nad etnicky německým Jižním Tyrolskem. Pro Hitlera představoval prvotní příčinu tehdejších německých strastí nevlastenecký výmarský režim, nastolený následkem porážky roku 1918 a marxistické sociální demokracie – a tato vláda se proto stala prvotním terčem nacistického hnutí.

V tomto duchu Soral zcela odmítá ty z nacionalistů a identitářů, kteří by byli nakloněni pokusům o „spojenství“ s organizovanou židovskou komunitou (např. Guillaume Faye nebo Éric Zemmour) a naopak podporuje „rasisty“ (např. Hervé Ryssen) a nepokryté nacisty (jako Vincent Reynouard), stavící se proti židovské moci. Navázal také spolupráci s příznivě nakloněnými Židy jako Jacob Cohen nebo Gilad Atzmon.

Soral se dívá na dějiny hegelíánskou optikou: nejde o střetnutí ras, ale myšlenek. Židovské tendence k podvracení společností nevycházejí z vrozené přirozenosti, ale jejich oddanosti židovské ideologii (kterou dnes Soral označuje za „talmudo-sionismus“). Neo-tradiční společnost by navíc byla imunní před neo-židovskou subverzí. Soral je ideologickým „judeofobem,“ nikoliv rasově smýšlejícím antisemitem.

Osobně nevidím důvody bránící syntéze rasového (tedy evolučního) a ideologického náhledu na dějiny. Nicholas Wade se o něco podobného zdá se pokouší, když přichází s tezí sebeposilujícího společného vývoje rasy a kultury. 4] Překvapilo by mě, kdyby četné světové náboženské tradice, včetně judaismu, v průběhu staletí určitým způsobem neovlivnily charakter národa, z něhož vycházejí. Vlastně by to pomohlo osvětlit četné kontinuity v chování Evropanů i Židů – zaznamenávané navzdory úpadku role křesťanství i judaismu coby praktikovaných náboženství.

Proto Sorala nelze obvinít ani velebit coby ortodoxního nacistu. V každém případě se na něj ale vztahuje Irminem Vinsonem navržená definice nacionálního socialisty:

V obecném slova smyslu není nacionální socialismus (zřejmě) neslučitelný s demokratickými institucemi – navzdory Hitlerovým postojům; jeho skutečnými antonymy jsou multirasový, kapitalistický globalismus v duchu „jednoho světa.“ Podobně se nacionální socialismus nevyklučuje ani s americkou politikou „tavicího kotlíku“ k etnicitě – za podmínky, že etnické skupiny, z nichž se národ sestává, si jsou dostatečně podobné, aby mohly vidět v ostatních sdílenou identitu i osud;

tedy pokud se navzdory etnickým rozdílům jedná o výhonky téže rasy, které lze díky tomu účinně přizpůsobit společným národním ideálům. 5]

Po dosti podrobném studiu rtuřovitého a mnohoznačného Sorala bych jako jeho nejbližšího ideologického souputníka zřejmě označil argentinského prezidenta Juana Peróna 6] (i sám Soral opakovaně vyjádřil nejspíš málo pravděpodobnou naději, že by se Marine Le Penová mohla stát francouzskou Evitou.) Styčné body jsou početné a lze na nich dobře shrnout podobu „latinského“ nacionálního socialismu: přesvědčení, že „demoliberalismus“ je šarádou, maskující buržoazní, židovskou a zednářskou moc; vysoce moralistická a populistická víra ve význam společenské spravedlnosti; úcta k tradici (pro katolicismus, hierarchii, kázeň); odpor k atomizujícímu individualistickému rovnostářství 60. let, anglo-americké i židovské moci, mezinárodnímu sionismu; nepřátelství či lhostejnost ke Spojencům za Druhé světové války (očividně však bližší vztah k Benitu Mussolinimu než Adolfu Hitlerovi) včetně nechuti k demonizaci Osy (odtud otevřenost perónské Argentiny k uprchlíkům z řad Osy) a nesystematický a „duchovní“ přístup k rase. 7]

Zesnulý míšenecký hrdina Venezuely, prezident a *Comandante* Hugo Chavéz by se také vešel do této definice národního socialisty (díky svému odporu vůči *el Imperio Norteamericano*, podpoře Sýrie a Íránu a jeho prohlášení, podle něž „se dostalo všechno bohatství světa do rukou potomků těch, kteří ukřižovali Krista“). 8] Chavéz se skutečně označoval za perónistu. Nezapomínejme, že Juan a Evita Perónovi zůstávají v Argentině sekulárními světci – což ukazuje, že poselství tohoto druhu dokáže trvale oslovovat národ.

Co se nacionálního socialisty Alaina Sorala týče, jeho ujišťování o tom, že není nacista, jej nečiní o nic méně nebezpečným...

Poznámky:

1] Alain Soral and Éric Naulleau, *Dialogues désaccordés: Combat de Blancs dans un tunnel* (Paris: Éditions Blanches, 2013), 65-66.

2] Francis Delaisi, *La Révolution européenne* (Brussels: Éditions de la Toison d'Or, 1942). Znovu vydáno ve vydavatelství Kontre Kulture.

3] R. H. S. Stolfi, *Hitler: Beyond Evil and Tyranny* (Amherst, New York: Prometheus Books, 2011). Recenze Grega Johnsona.

4] Nicholas Wade, *A Troublesome Inheritance: Genes, Race and Human History* (New York: Penguin Group, 2014)

5] Irmin Vinson, *Some Thoughts on Hitler and Other Essays*, str. 5-6.

6] Ohledně Peróna, viz Kerry Bolton, *Perón and Perónism* (London: Black House Publishing, 2014).

DÉLSKÝ POTÁPĚČ

7] I když bych rád zdůraznil, že různé argentinské ústavy (včetně Perónovy, i té současné) jednoduše uvádí: „Federální vláda se bude zasazovat o evropskou imigraci,“ což elegantně a preventivně řeší rasový problém.

8] Odsudek bohovraždy a nečistě nabytého bohatství, které arcisionista Charles Krauthammer okamžitě pochopil jako útok na vlastní kmen. Charles Krauthammer, „**Borat looks in the wrong place for anti-Semitism,**“ *Town Hall*, 23. listopadu 2006.

Článek Guillaume Durochera *Is Alain Soral a Nazi?* vyšel na stránkách Counter-Currents Publishing 4. srpna 2015.